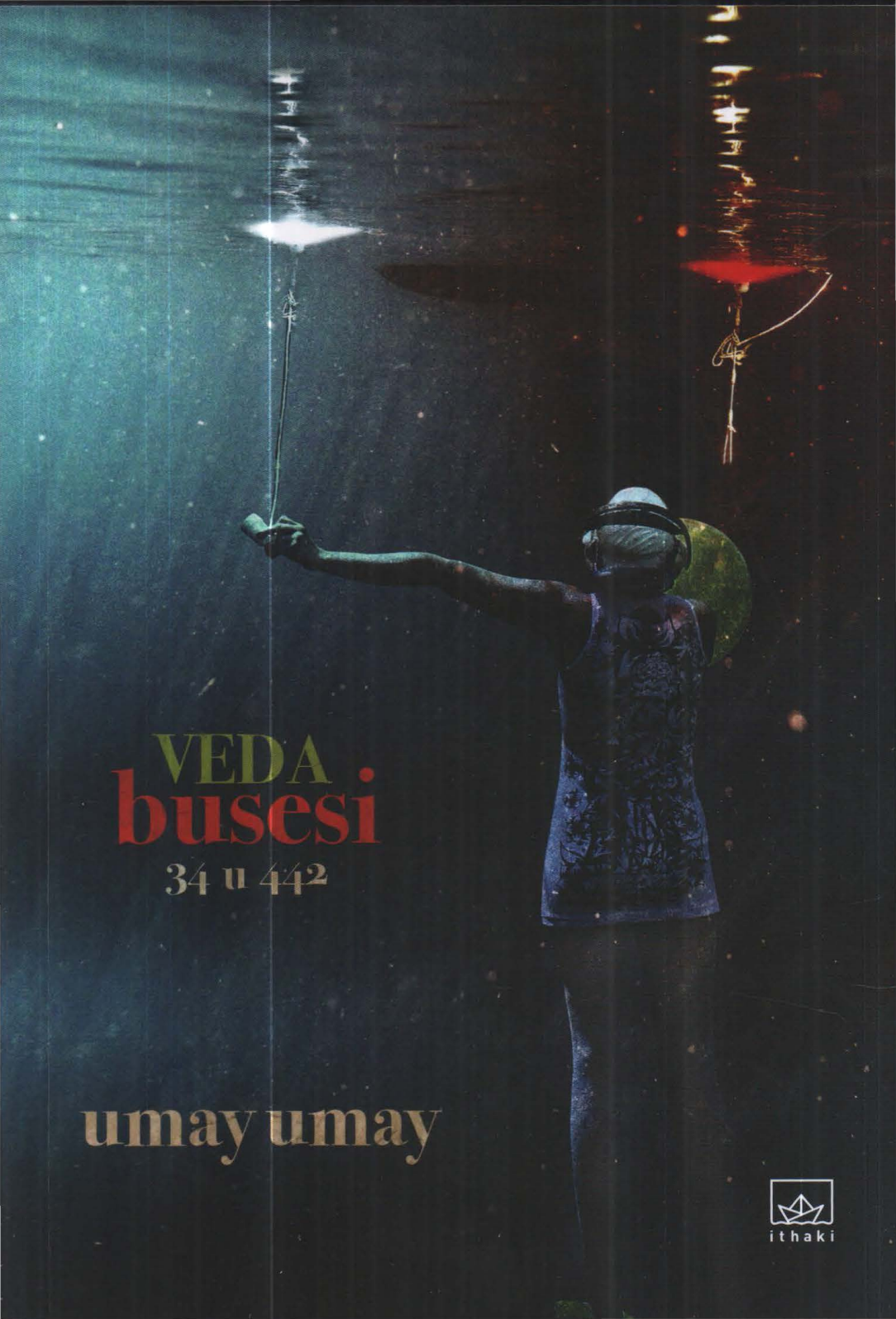

VEDA
busesi
34 u 442
umay umay
ithaki

34 u 442
veda busesi
umay umay

İthaki Yayınları - 1847

Yayıma Hazırlayan: *Burak Albayrak*
Kapak Fotoğrafı: *Umay Umay*
Kapak Tasarımı: *Seda Kaplan*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Mart 2021, İstanbul
Bu kitap daha önce toplam on bir baskı yapmıştır.

ISBN: 978-625-7650-27-4

Sertifika No: 46603

© Umay Umay, 1996
© İthaki, 2021

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

umay umay

34 u 442 veda busesi

şiir

ithaki

ölene dek seni seveceğimi sanmıştım baba

ama âşık oldum

burnumu çektiğim mendil ruj lekeleriyle doluydu. ağlamamıştım da, denizin nezlesi bu; dün sabah senin için karar verdim. eğer ona kötülük yaparsan ellerim kanar. ve şarkı söylerken seni karşımdaki sandalyeye bağlarım.

6

yanmış sokakların içinde dolaşıyorum. tüm bu yıkıntı, düşlerin çöktüğü aşk susuşları. ben böyle büyüdüm, böyle öğrendim devrimi. ben bir çocuğu böyle sevdim çünkü...

gece ebruli. kendimi anlatamam ki sana!... saçlarımın renginden, dudaklarımın üstüne o öpüşü taşıran tutkulardan mı bahsetmeliyim... içimde ikinci bir ses gibi taşıdığım rüzgâr çocuklarını mı anlatmalıyım... ölüme ya da hayata deniz fenerleri gibi ışıldayan gözleriyle yanaşan yitikleri mi...

haritada unutulmuş bir düşüşü işaretliyorum; birlikte hatırlayabileceğimiz bir sır. bu gece belki de hayatımın en olmadık işini yapıp sana yazmaya çalışıyorum. ifade edilememiş ve bu yüzden kutsal kalan pek çok şey gibi; ifade edemediğim duyguların, sana nasıl ulaşırımların yanıtsız kalan tuzaklarına saplanmamaya çalışarak. ve biraz utanıyorum; ismini yazamıyorum sayfalara. kırık sözlerin, ellerimi sıkı tut düşüyorumların ülkesinde sadece dört dakikalık bir mektup. ellerin oyalansın, gözlerin oyalansın, dilinde yeşermeye canlı bir tat bıraksın diye...

kendimi nasıl yaktıysam, kenti de bir gece alevler içinde bıraktım. onlar bile sonrasız değil, onlar bile dokunulmadık değil diyerek; çocukluğumun ve kadınlığımın aşk şarkılarına çekildim.

falımda "umutsuz aşk" yazıyor. hafifletici hiçbir nedenim yok. sadece mavi ve ölümsüz olduğumu biliyorum; bir prenses ve bir anarşist olduğumu. bir gül dikeni batıp çıkıyor kalbime; kar taneleri memelerimin altına doğru eriyerek, hızlanarak akıyor...

ay ışığının gözlerimi açık bıraktığı bu gece, pencereden dışarıyı seyrediyorum. eğer karşı evde oturuyor olsaydın, senin sabahların için begonyalar alırdım. hâlâ çocuğum, hâlâ şarkıma ve bu sokağa borçluyum, derdim. dünyanın bütün sabahlarına, uyanmak istemediğim rüyamı anlatarak, gelişimi hızlandırır; tuhaf, belki de zamansız aşk mektubuma ismini yazmayı başarabilirdim... ama önce, kışkırtıcı içtenliğine hayran kalmış bu mavi kadına çoğaltabileceği bir hikâye yaşatmalı ya da bu dört dakikayı yırtıp atmalısın.

bataklıkların arasında, yaşamak için, sadece bunun için çırpınan bir çocukluktan geldim. karanlığı, sokak lambalarını kırarak öğrendim. bu bir bedelse, aldattığım tüm duyguları kanayarak ödedim. şimdi bu sayfada başka bir kıyının ağaçları karşılıyor seni...

iyi ki ruhumuzla uğraşıyor hayat!

bu sabah vücudumda yeni bir duyguya rastladım. kırılgan bir şeydi. gülün hakikati, yalansız dikensiz ömrüme ekleniyor, sonbahar aşkımla koşmaya devam ediyordu. yüz bin kez uyandım ve kendime kaçıncı

kez hayat buldum. sokak çocukları gibi ben de ilk duvarlardan öğrendim görmeyi. şimdi nasıl bir sıcaklıkla dokunmak istiyorum tenine. sendeki aşkı görmeyi ne kadar çok istiyorum... ismine sandalyeler düşen parklarda, kestanelerini yitirmiş ağaçlara dönüyor, sana sesleniyorum: "hiçbir şey çaresizlik değildir..." sabahları, gazeteden kestiğim fotoğrafının değiştiğini, artık bana gülümsediğini fark ediyorum. ellerime günahlarından arındırılmış yeni bir suç ekliyorum... dünyanın önünde çırılçıplak kalarak; dönüş yolu olmayan o yerde bütün düş uçurumlarını,

uçmak korkularını, toprağın altında akan ırmağı ve beni gün ortasında vuran bu solgunluğu hatırlayarak; sana ilk mektubu yazıyorum. çünkü böyle büyüdüm, böyle sevdim kızıl sabahları...

kentin gürültülerini üstünden at. bu gülümseyiş bir hıçkırık. memelerime piyanonun gölgesini düşüren, kütüphanesini yakıp kaçan bir prensesin ve bilmem kaçıncı yenilginin baş kaldırışına şarkısını tutan, sadece, çocukları öldürmeyin, dediğin andı... belki de burada bitirip, yeni bir yolculuğa çıkmalıyım. ama dört dakika durmuyor, durduruyor arabamı...

başka dillerde eski bir adresi soruyorlar. biliyorum ama nasıl anlatacağım. hangi kanat açışına sadık kaldı onca şiir...

belki sen, belki ben,
belki göğsümdeki kelebek, belki aşk,
kentin gürültülerini üzerinden atabilirsen...

kapını tıklatırım ve sana "gelen benim" derim.

gece, botlarımın sesiyle uyandın. ışığa doğru birkaç adım attın ve sana yolladığım dört dakikayı masanın üstünde fark ettin. bunu ona nasıl yaparım dedin; onu nasıl büyütürüm...

orada öylece duruyor, botlarımın bağcıklarını çözerken, güle duyduğu aşkı anımsayıp geri dönen bülbülü düşünüyorum. ölümsüz yolculuğundan onu alıkoyan gerçekten bu muydu... aşk, koştuğu patikalara, kırmızı elbisesine ve kıyı sözcükleriyle dokunduğu el sallayışlarına; işte böyle apansız gün ortasında geri mi dönüyordu... zarfa koymak için bağcıklarımı çıkartıp masanın üzerine bıraktım. içimi görebileceğini hissettim. ya o bir kez bile yanımda olmazsa... bütün bu seslerden nasıl kaçıyorum.
evimin kendine çekilen gölgesini avuçlarımda sıkarak, kırasıya... deliler gibi özleyeceksin beni diye bağırıyorum.

her şeyi bozuyor olmalı begonyanın kararsızlığı. kaçamak bir aşk bu...

annem su kaplumbağamı alıp özgürlüğüne kavuşsun diye bahçenin çimenlerine salmıştı. yaşamımızda tek hatasız olaydı bu... ağlamış ve beklemiştim... neyi... belki de aşkın gelişini kimse söylemedi bana. biri ölmüştü, henüz yirmi üç yaşındaydı, adı deniz,di; günaydın gazetesi çimenlerin üzerinde öylece duruyor, tarih "altı mayıs bin dokuz yüz yetmiş iki"yi gösteriyordu. her şey sonsuz durgunluktu. onun gözleri bir kader, bir gölge, fırtınanın sarstığı bir kayık...

nasıl bir adalet bekliyorum, bana yollayacağın, söyleyeceğin sözcüklerden... fısıldayabilir ya da bağırabilirsin... şimdi gidersen kendimi koruyamam gibi geliyor. tüm bunlar mavi ve sonsuz bir düş için ruhumu alıkoyuyor. çünkü sadece kapını tıklatırım ve sana "gelen benim" derim.

her şey durur ve anlaşıldığı başka bir gerçeğin kanına girer.

içimdeki bir ses "yazıyor musun" diye sordu. evet... dedim. ama henüz, adını yazamıyorum bu sayfalara... bazen, her bekleyiş sessiz bir barınağa döndürür kalbini. durur ve ne kadar uzakta acaba dersin; bana yine böyle aynı gelecek mi... bunu sakın dileme, diyemez kimse. masanın üzerine yığılmış dakikalara, saatlere, çok yaşlıyım bırakın beni,lere bakarsın... oysa orada, bağcıklarımın arasında veda nedenlerini yok eden tek tılsım, tek düş sana beni ağlatıyor. "hoş geldin, iyi ki geldin prenses" diyor... "iyi ki ve ne yazık sen de hoş geldin..."

her aşk bir devrimdi, bir yolculuk hikâyesi. sokağın rüzgârlarına yanıt verdim; borçlu olduğum bir şiir gibi... sırtıma değdi ve tüm bunlar bir anda yazdım.

karla kaplanmaz gece; suskunluğuna çareler arıyorsun.
sana beyaz bir kadın olduğumu söylememiş miydim...
böyle yaparsan, kandırırsan beni, bütün gecelerini
kapatırım, dememiş miydim... bütün günahları işledik,
hâlâ yalan konuşuyoruz.
belki anlamıyorum, aman tanrım, gerçekten
sevmiyorsun beni. ölme!... karşı gelmek ve ağlamak için
sana ihtiyacım var. aşkım, demiştim sana:
nasıl da isyan edemedin. sana ihtiyacım var; bütün
yenildiğimi duyacağım sabahlar için. üzülme!...
uyurum ve her şey geçer.

sen bana çocuklarının ardından ağlayan o kadınlar
için aşksız demiştin; ama o çocuklar işkencede direnen
genlerini annelerinden aldılar. bütün bu debelenme
belki de sadece aşk ve analar için. bana işkence
çekenleri anımsatmaya çalışıyorsun hep. çok küçüktüm
ve büyüklerden daha net anlıyordum neden kalplerinin
sol yanlarına kurşun sıktıklarını.

çocuklar... donmuş üçüncü çocuk mustafa bana
komünist olduğunu söylüyor. sonradan yazabileceğimiz
bir hikâye bu:... mustafa, ben ve

donduğumuz beyoğlu sokakları...

altında seviştiğimiz sokak taşlarını kırmak istemiştik.
attığımız çığlıklar kentin yüreğini soğutmayacaktı.
birbirimize söz verdik ve günlerce seviştik...

aşklarımız kaçtıkları yerlerden dönmese, "her aşk bir tutsaklıktır"dan ders almayıp yeni ve daha şehvetli aşklara aksak; bizi seven bir şiir okusak,
geleceğin yollarını şaşırsak, çatılarda dudaklarımız çatlasa, günahlarımız haklarımızdır diye bağırsak, hatalarımızı teker teker kutsasak... senin gecelerini kar kaplamasa, benim gecelerimi yanıtsızlık.

öleceğin son dakika beni anımsa. mevsimlerden yaz bile olsa, karın memelerime düştüğünü, seni en kadın kırılmazlığı ile istediğimi..

sen yaşlan, ben seni hep bacaklarımı okşarken düşleyeyim. ve savaşı barıştan daha fazla, sadece senin için isteyeyim.

mavi, beyaz, âşık, hep kendisi için dans edecek olan kadın, seni sevdiğini son kez söylüyor.

duy ve aynaya bak!..

çünkü gömleklerini ütüleyemem, ama sana çorba pişirmeyi her şeyden çok isterim.

tenimin her yanı saf, neşeli bir hüzünle yorganın altında; yine, bir daha diye inlerken, perdenin arkasındaki "aniden güneş" beni nasıl tedirgin ediyor. gözlerini kamaştırmak değil ki istediğim. seni daha fazla görünür yapıp hep yorganların altına gizlemek sözcüklerimizi. sana değil bana akmalı tüm güneşler... çünkü bir daha, bir daha diye inleyecek olan benim. zaten arabesk,e vermiştim yaşamın benle ilgili olan aşkını. uyanabilseydin, en arabesk şarkıları piyanoda çalabilirdik. sana onların başka bir hayat, aykırı ve benim sonuma değen demirden teller olduğunu kanıtlayabilirdim. bilsen, nasıl bir ateşle istedim yorganın altındaki tek ve son güneşin olmayı.

hiç sevinme, "bugün pazar, sana geliyorum" diyebileceğin güne kadar... bir sahilin ışığı, kumları, dalga sesleri, yağmur ve yeşil gözlü bir kadın bekliyor seni:
... en tehlikeliyim, diyen cesur iki göz... ve orgazmı saçlarında bekleten, yaşamı sırtını dönüp koşabileceği bir tarla gibi görürken; hâlâ "bana elini ver, sen de gel" diyen beyaz kadın... yaşlıyım, derken beni nasıl yaşlandırdığının farkında değil misin... oysa ölümlere

birlikte ağlayabilirdik. ama sen, ihanetin bile tadını bilmiyorsun.

ya yarın yağmur yağmazsa, mesela hiç yağmazsa yağmur senin yazabildiğin âna kadar... yarına kadar olan güneşe sarılma isteğine aşkımla karşı çıkıyorum. korkularının en saf olanını bile affetmez gerçek kadınlar. hayatsa seni korumaya hazırdır, beni senden savurmaya... niye elini vermiyorsun...

sen hiç umutsuz bir gitarist dinledin mi... davullar bongur bongur kalbimizdeki yok olduğunu sandığımız alevi ararken, piyanist tıpkı senin yaptığın gibi "ben biliyorum"larla çalarken, basçı her an her şeyin olabileceğine kayıtsızken, dinledin mi çaresiz bir gitaristi... beni affet çünkü onlarla büyüdüm. almanya acı vatanken, bir yanımızda suphi ölürken, maylz "hepinizin acısına ışıkları söndürüyorum" derken, kaçarken mum ışıklarından bile... bütün bunlar neyi anlatmalıydı ikimize. ben o gitariste bu gece kaybettiğini söyledim; gülerek öptü beni...

ah eğilimliydik ölmeye... ah eğilimliydik çok sevişmeye... ah niye ağladığımı bir bulabilsem... milyonlarca yıl var mı... hadi doğruyu söyle, çünkü seni en son ve gerçekten sevdim. manalıdır bütün

kederlerim, sen neşelerle oyalan... ben neşeden hayat yaparmış gibi dikiş dikmek istiyorum.

masum bir ülkeye gidebilirdik, masum bir ülke kurabilirdik. korkaksın, o yüzden aşkım gaz lambaları gibi titriyor. çünkü, seni, kollarımdaki ayva tüylerini asla yolunu bulamayacak, aşkımdan ölen sarışın çocuğu, popomdan beni taciz eden bakkal ali,yi; solcuların üç kurşunla öldürdüğü osman,ı patates tarlasının ortasında onu bekleyen annesini; okul sıralarının altına gizlenip ahmed arif,i okuyuşumuzu; kırmızı virgül beyaz...
beyaz gülleri çok seviyorum. ve elini vermediğin için, uzun kumsallarda dudaklarıma dokunup orada kalmadığın için, o masum ülkeyi hayat vermeyecek kimseye... hayat cimri, hayat acımasız davranacak ellerinden korkanlara...

hakkari,de sadece bu yüzden ölecek çocuklar... bana kızma, sadece sevilmek istedim.

dışarıda güneş vardı.

aşk beni tatlı pastalarla besleyerek öldürdüğüm kuşların kumsalına yeniden götürdü. nasıl bilebilirdim tenim gözyaşlarıyla ıslanacak... kim suçlayabilir nabzım böyle atarken...

sakar güneş vadide yükselir, biz eski bir sevgiliye kızarız.

çünkü tren yoluna devam eder, tıpkı o duada olduğu gibi. öğrendik renksiz kanlar içinde ölmeyi, çünkü hep kırmızı ölümlere yürüdük. "çocukken ilk karabasanımız çatı katındaki gofretlerdi" diye anlatırken ve kimse görmezken çatı katındaki ilk ayak sesinin tozlarını, tuğlaların söylediği şarkıyı... bir isimdi sanki bu alın yazısı. öyleyse neden annemin kuzu tüylü misafir minderlerini ateşe verdim... neden romatizma ilaçlarıyla intiharlar ettim... sadece senin olan rüyaya sarılıp yeniden uyuyabilmek için...

"ne olur uyut beni" dedi. pazen pijamalarım gün ışığında hâlâ ılık. artan ve azalan hiçbir şey yok. babamın sesi çikolata kâğıtlarını uçurur televizyon antenlerine; "bırakın ölsün..." sadece senin rüyan

için bütün bunlar, beni uyutman için... başka bir çatı katında seks filmleri izleyebilmem için yeni badem şekerleri al bana...dokunulduğunda, memelerimden zevk almaya çıkabileceğim yolculuk için anılarımı yalanla...

bütün bu masalları yeryüzünde yaşayan en yalnız prenses için koşan atlar yaptık. maylz,ı anlarken, ölümü severken, urfa,ya kolonyalı bir yolculuk yapsın diye; mardin,de aşkını anlatmak için bir berber dükkânı bulsun diye...

kürtler, isyan, tenkil; kırmızı bir orgazma ulaşmak için beklenen tek rüya... bir ajan endişesiyle duyulan ezan sesleri...

kim anlayabilir içimdeki kaygısız acıyı, nasıl atılırım kaygılara fark etmeden, nasıl yıkılırım, yenilirim kendime!... aynadaki yeşil gözler "uyu" der bana, "git... yat... uyu..." uyutsaydın beni ölmezdin ki!...
aşkın keşke mozart yanını sevseydim. keşke, o zaman yanmazdı canım. ve içeride kitap okuyan kadına "beni bırak" diye yalvarırdın her saat başı yeniden... kızma bana! istersen uyutma! seni hep affederim.

aşk ve gerçek, beni, gece yarıları o hastalansın diye telefon tellerine bağlar. öksürerek arar; sol elinden kanlar akarken kahkahalar atarım. onunla, dün gece

dans ettim; hep istediğim ama adını hatırlamadığım o erkekle. kızar ama sızmamı bekler. haklı ve en çok âşık çıkabilmek için oyundan...

izin vermem ona, sevişsin diye bir erkekle. rok müzikten ne anlarsın sen, ben inanmıyorum ama şiir böyle bir şey de olabilir belki, desin diye... annesine, evleneceğim onunla; beni anla ve sus diye yalvarsın; hiç evlenmemiş ablasının anılarını, o dayanılması güç hüzün tadını alsın, bir otobüse binip kızarak bana gelsin diye... hiç affetmem onu, bütün bunları yapabilecek kadar insan olduğu için.

göğsünün ortasında, nefes alamadığı yerde sadece kırmızı rujumu sürmemi bekler. ona, yaşamı, sinemayı, susamlı simitleri, heykelleri, marangozları, küfredenleri. anlatmamı bekler. sigaramın dumanını ciğerlerimin kokusuyla alıp giderken, bir iz bulurum asansörün aynasında.

tümceler çoğalır, topuk seslerine karışır... “anne bana yemek pişir.” “anne okula gideceğim, beni erken uyandır.”... “anne ben öğretmen olacağım.”... “anne onu senden daha az, anne onu...” “anne, ondan” “anneeeeeee” “anne bana şeker katıp tuzlu pastalar yap.”

ahmet,in piyanoya dokunuşu, sırtını döndüğünde ceketindeki acı bizi affedecek ama tanrı asla!.. tanrı bizi pir sultan abdal için... "yarin attığı gül acıtır beni..." diye sırtını döndüğü an için affetmeyecek. yalan çocuklarıyız. aşk diye inliyor sesimiz. sadece bu yüzden birbirimize dokunduğumuzda aldığımız hazdan hızla kaçıyoruz...

korkularımız tanrılarımızdır. olsun, sen yine de gel, bir yorganın altında ter boncuklarınla boğ ve orgazm olduğunu söyle... hâlâ şarkılar var, ondan.

biz hepsinden daha yaralıydık ama birbirimizi tanımıyorduk. sadece sol köşemiz aydınlık, solda bir vurgun, bir ağlayamayan kadın. sadece eğri durursa çalışan saat, gizi belirsiz. masaların üzerinde kırılmış kadehlere aldırışsız yürüyen kadın; çiçeklerin son yolculuğu pencerede...

biz neden, bir yaprak daha sevinciyle koşmak istemiştik... anımsayan yok. çünkü biz hepsinden daha fazla acı çekiyorduk ve birbirimizi arıyorduk. yoksa en aydınlık sokakta şiirimi çalmaya kalkan, belki de sadece bu yüzden benden nefret eden başka bir kadın mı vardı... korkulardan korkmadığımızı anlatmak için mi kırdık sokak lambalarını birer birer... edebi diye kıvranan canavarlara inanıp duyulması en zor şarkıları bu yüzden mi mırıldandık...

sana, beni al, diye yazıyorum. koru, öp ve sarıldığında kollarının titrediğini gizleme diye. yoksa tren istasyonlarına mı dönmeliyim; sokak ortasında kaskatı kesilip, sen duymuyorsun diye yenik bir zafer çığlığı mı atmalıyım...

kırgınlık anlaşılır, acı anlaşılmaz. senden daha iyi yazıyorum, dedi en son. "bir gece evim yanmıştı; mavi suların doldurduğu bir banyoda seni aramıştım..." ve dolapların içinde beyaz papatyadan tokamı arıyordum ki, bu asla anlaşılmazdı. beni bu âna götürüyor birbirimize söyleyemeyeceklerimiz. sana hep aynı rüyayı mı anımsatacaktı istasyonlar. durmadın... çarmıha gerilmiş bir yalnızlıkta; kaskatı... inip çıkan, kör... ama sen durmadın. biz hepsinden daha azdık ve birbirimize rastlayınca korktuk...

çok içme, dedi bana... yoksa kötü düşler görürsün. suçlu ve yalnız kalırım karanlığın ortasında. elini tutamam ve notaların hepsi kurşun gibi batar kalbimize.

tünele giriyorum. farları yakmazsan geceyi göremezsin.

her yüz kilometrede bir köpek ölüsüne rastladım. gündüz ve gece çabucak birbirine geçiyor. bir yerlerde yağmur yağıyor olmalı. araba hızlandıkça ağırlaşan bir renk bu kurşunilik.

sevdiğim şarkılar çalıyor ve her an ağlayabilirmişsin gibi geliyor bana. orada keşke deniz olsaydı, diyorum.

ayrılırken sana hiçbir şey anlatmadım.

duracak ve bir kadeh gibi kırılan kalbini hissedeceksin, direksiyona yapışan ellerimden kayıp, gözyaşlarını yollara dökeceksin diye...

acımasızlığını son patikada bırakmıştın, durgun bir nehir için her şeyi unutmayı seçtin. bir gün sadece seni öpmeyi unuttuğum için geri döneceğim. sana devrim için söylenmiş en güzel şarkıları söylemek
için.
şaşırıp yine acımasız ve çocuk olacaksın...

ben senin karşı büfedeki resimsiz romanındım.
zilin çalmasını bekleyebilirdin... sadece yalnızlığı geceliğimin eteklerine söylemek için.
kırmızı balık, okaliptüslerin altında "ne çok çiğ birikti bu sonbahar" şarkısını mırıldanıyor. kırmızı balık ana yolda gazete ile örtülmüş bir cesedin hâlâ seğiren sol bacağına ve birazdan doğacak güneşin aydınlatacağı çimenlere başka bir şarkıyı hatırlatarak susuyor... ben gitmeyeceğim ve ben hiçbir şey anlamıyorum bütün bu olanlardan. sana dokunmayacağım ve hiç soru sormayacaksın. sana, adalet yok, diyeceğim; tekrar uyuyabilecek kadar bile yok.

kırmızı balık, kırmızı balık, kırmızı biramın içinde. tam olarak kaç kişisin arkanda... arkanda koşamayan sesler ve her şey birdenbire körebe.

kırmızı balık, okaliptüslerin altında durmadan çalan telefon. durmadan çalıyor...

-neden rahat bir şeyler giymiyorsun.. tuzlukta sadece birkaç pirinç tanesi kalmış; bir

örümcek eşyalardaki zamanı durdurmuş. gülüyor küçük kırmızı bir balık. ne kadar büyürse büyüsün, küçük kırmızı bir balık...
birileri tepsiye ayçiçekleri resmetmiş, ayçiçekleri var sarı uzun yapraklı. biramı içerken rahat değilim, kaçıyorum güzel sözcüklerden. her şey boktan eğer mükemmel değilse. nasıl iki kişilik bir davet bu, iki kişilik bir cinayet. zamanla öldürüyoruz herkesi, hem de onu, yüzen küçük kırmızı bir balıkken.

-neden rahat bir şeyler giymiyorsun..

bu lanet bir soru ve her lanet soru gibi sorulmamalı. ellerime bak!... eskisi gibi tutamıyorum gitarımı. iki tel arasına sıkışmış bir sözcük bulana dek debeleniyorum. sen bir ceza gibi bir şeylerden mahrum ettin ellerimi. şimdi bana geri vermelisin o küçük kırmızı balığı ve okaliptüslerin altında duyduğum şarkısını.

sahnede beni izlediğini hissediyorum. ayçiçekli tepsin ve tuzluğunun sadece havyarlı puding ve sucuklu yumurta yediren kokusunu, önceki, sonraki

sevişmelerimizi hatırlayarak.

herkesin dönecek yeri var, benimse ihanet eden anılarım. küçük kırmızı bir balık: babamın tek hediyesi on yaşıma. ve niye bu kadar küçük ve niye bu kadar kırmızı diye...

kimse çözümsüzlüğünü seçmiyor. bu bir seçim değil; çıkmaz sokakları sevmek bir seçim değil.

anne, sen hiç kurtarmadın beni... her yalanla düzüştüm, borcumu ödedim tanrı,ya. sadece herkesten daha kötü sordum ama sordum sorularını. senin oldukları için, kötü olduğumuz için...

birden ısındı sokaklar ve kapılar çatırdamaya başladı. yaş tahtadan yapılmış kapılar, her sesi öteki odaya taşıyan kapılar çatırdıyor, bense uykularımdan boğulmamak için uyanıyorum.

uyut seni ellerim, uyut seni.

çocuğa önce bir top hediye etmeli; oynayacak yerler araması ve bulması için... şimdi, biraz sonra hiçbir anlamı yok affedilmenin, öldürülmenin; ahmet gibi birdenbire otururken, sol elin gazeteye uzanırken ve ayten,i düşünürken gidebilmenin. gofretin ve çatı katının, bitti yazılı son ayla algan filminin içinden gelen: "düşme ama sakın düşme"leri anlamlı kılmak değil miydi yaptığımız...

şimdi, biraz sonra hiçbir anlamı yok; mevsimsiz aşklar, kötü yazgılar şehri,nin ya da öldürmenin.

burada ya da orada, kuzeyde ya da güneyde, bize kollarıyla sarılan tek gerçeğin "sarılmak" olduğunu... kim ve ne zaman; küçük-kırmızı-bir-balık-.....

küçük güneşim. zaman dur durak bilmeden
eteklerinden sonbaharları süpürüyorken sana yine
o bildik şarkıyı söyler, saçlarına, hani tıpkı o son
cümledeki gibi, diyerek sarılırım...

gözlerinde kırmızı balıklar yüzer. durur, aşkın
anlaşılamamak olduğunu söylerim...
okulun demir parmaklıklarına alnımı yaslamış hiçbir
şey beklemeden denize bakıyorum. kamyon sesleri ve
çamur, annemin diktiği fırfırlı küloduma ve kırmızısına
karışıyor. zil sesini bekleyen çocuktan ergenliğe giden
ilk renk kırmızı mıydı... dikiş makinesinin sesi babamın
öğle yemeğinden sonra kapıyı çarpmasıyla yayılır, alnımı
yasladığım bir yer bulana dek devam ederdi. pencereler
ve saklanan güneş, sadece onlar gitmek istediğimi bilirdi.
bir de gültekin. gültekin daracık pantolonu ve yakası
açık gömleğinin dünyasında bu sesi duyar, gidemeyeceği
şehirlerin öfkesini yalanlarla bütün kasabaya anlatıp beni
ihanet ediyormuşum duygusuyla yapayalnız
bırakırdı. bir gün giysilerimi kendisine verip kasabayı
terk etmemi istedi. hepimiz kurtulacaktık. şimdi
her yerde onu görüyorum, hiçbirimizin görmek

istemediği bir kâbus. çünkü herkes gitmemi söylüyor.
tek bir vedaya boyun eğiyorum, tek bir nefrete...

havuza yirmi beş kuruş atıp iki kolumu havaya kaldırışımı yakalıyor gültekin. kim öğretmişti bize dilek tutmayı... din dersleri sanırım; kuran kursları. birkaç dakikalığına beni affetmesi için bildiğim bütün duaları okuyorum ona. ama o beni okulun müdürüne şikâyet ediyor; "bu kız okulun arkasında orospuluk yapıyor hocam, hem bir de mahallenin müezzinini baştan çıkarmak için beyaz şeffaf gecelikle erik ağacının altında orhan gencebay dinliyormuş. üstelik çocuk ezan okumaya hazırlanırken..."

ben her ilkbahar can eriklerini minik sepetime yerleştirip
ilk sana getirirdim gültekin, acaba beni unuttun mu,
ayşe,yle evlendin mi... bütün bunları senin için de bir
yirmi beş kuruş atmadığım için yaptın değil mi...
ben her şeyi babam için...

demir parmaklıkların arasında açılan bacaklarım
binlerce kamyon ve binlerce fren sesiyle,
ahh, bize aşkı neden böyle öğrettiniz...
nereden buldunuz beni. babamın götürülmediği tek
sarı fotoğrafta, annemin elbisesinin üstüne dökülmüş
papatyaların lacivert olduğunu fark ediyorum.
gültekin,in bana bir mektup yazdığını zannediyorum.
evlendiğim gün, evden ayrılırken, babamın kulağına
söylemek istediğim sözcüklerin şarkısına zorlanıyor
tarih... "bütün yarınlarım senin aşkına bağlı. dile
bana yıldızlardan bir gökkuşağı."

demir parmaklıkların üzerinden atlayarak koştum ve
en sonuncu kamyonun altına attım
kendimi, sonradan söylediler. ;
babam ve gitar hocam sefa, çok ağlamışlar ardımdan.

gültekin, ilkbahar gelsin, erik toplayalım. şu an her şeyi anlatabilirim. kâbuslarımı savunan aşk şarkıları mı, erik ağacı mı, yoksa kestaneleri avuçlarımdan boşalttığım aşk kaçışları mı... bir tek babam, gültekin ve gitar hocam sefa ağlamış ardımdan. son kamyon,
... son yolculuk olduğunu dile, yardım et lütfen.

gültekin sana hiç kimse söylemeyecek. "eve dönebilir miyiz"... "aşkı kendimiz için örebilir miyiz"... "aşk için ölmeli miyiz"... kafesinden çıkarıp balkondan fırlatırsak bile leyla dediğimiz muhabbet kuşumuzun gitmemek için soğuğa direnişini... bize, sadece bir kez, bir an için türkü söyleyin, diye yalvarışını...
ben belki de öleceğim, pasta yiyebilmek için el frenimi kaldırırken polislere... onlara, öğrencileri niye dövüyorsunuz diye hıçkırıktan ne dediği anlaşılmayan ama soru sorma isteğiyle yanıp kavrulan her şeyi soracağım. aşkımız ve nefretimiz haklı, biz masum çıkalım bu gazetelerin, reklam panolarının ve haber hatlarının içinden, diye. gültekin, evlendin mi, beni unutmadın mı... hadi, kar yağdı karadeniz,e, kıçımızın altına naylonları alıp nereye gideceğimizi bilmediğimiz bayırlardan aşağı kırmızı kaşkollarımıza sarınarak yuvarlanalım ve ayşe bir mahalle kızıydı.... mahallenin en güzel kızıydı diyerek yıllar sonrası için selamlaşalım. çünkü hepsinden daha. o kasabada, karabasanlarımız yüzünden, hazırdık...

oyun evini kaybeden çocuklar

40

barın ucuz dekorunda, sarı papatyalı tokam ve kaçık çoraplarımın, dansımı hızlandırdığını fark ediyorum. gürültülü kalabalık yüzleri örtmüş.
sadece saçların ve ayakkabıların ben hızlandıkça ağırlaştığını görüyorum. aynada kaybolan bardaklar davulcunun biraz sonra şarkıyı bitireceğine işaret ediyor, sesim kesilmemeli. kimse dışarıyı sokamamalı buraya. kendimi iterek sahneden iniyorum, herkes söylememeli bu şarkıyı, tokamı kaybetmemeliyim. inandıklarımın ölümünden yeni bir hayat kurmalıyım. yeni bir şarkı, yeni bir koltuk, yeni bir kolye, yeni kahve fincanları... uff, işte şu kız gibi kavuniçi bir tayyör, saçlarıma biraz röfle; göz kapaklarıma yeşil far ve takma kirpikler... ince topuklu rugan ayakkabılarım var zaten. sevgilimden utanıp kütüphanenin alt çekmecesine saklamıştım kırmızı sutyenimle birlikte. bu kıza gülümsemeliyim, "iyi sabahlar, ben her pazar gece yarısından sonra bu barda şarkı söylüyorum, görüşürüz!" deyip çıkmalıyım bu yüreği soğumaya başlayan insanların arasından.
"tanımadın mı beni..."

s. bu tokadan bende de var.

k. bu doğru değil.

s. ben sana hiç yalan konuştum mu..

k. belki, hatırlamıyorum.

s. tanrım, numara yapıyorsun.

k. inanın anımsamıyorum sizi. gerçekten şaka değilse nerede tanıştık...

s. her gün, okula gitmeden önce... yazın, kışın, ilkbahar, kış..., adlarımızın baş harflerini yazdığımız kumsaldan...

k. .....

s. hep acımasızdın zaten. daha kumraldın ve suratın da bu kadar beyaz değildi.

k. .....

s. hemen gideceğim buradan. ama sadece senin için geldim bu şehre. hoşça kal.

k. .....

günahlarımı unutmak için çok acı çektim. yine tokalarımı çalmaya mı geldin. hangimiz daha az acımasızdık..., hanginiz....

s. .....

seni çok özledim, bana sarılır mısın... annem, ölmeden üç gün önce sana börek yaptığı günleri hatırladı. terasta çamaşırları asarken mandalları avcunda tutmaktan çok hoşlandığını.

k. taksi gelmiştir.

değiştirdiğim ikinci evin balkonunda oturuyoruz. kentin is kokusu, kargaların ve ikili demir salıncağın paslı sesi aramızda dolaşıyor. bir ölü gözü, göz kırpıyor. nereden başlamalıyım hatırlamaya... yine bağışlamak zorunda kalan ben oldum. kasabaların ezikliği bu, yenikliği... kavuniçi bir tayyöre gülümser gibi arkama yaslanmalıyım. uyandığımda gitmiş olmalı, yoksa anlatabilirim her şeyi. ona sıcak bir çay vermeliyim. temiz çarşaf var mı acaba dolapta, temiz bir gecelik... k. ben çok geç uyanırım, şimdiden vedalaşalım.

s. beş gece daha kalacağım. kalmak istiyorum.

k. burada olmaz..

s. .....

k. çok yorgunum yarın kürtaj olacağım. belki eve dönmem. iyi uykular.

s. .....

hâlâ kötü rüyalar görüyor musun...

k. bilmem.

s. çocuk doktoru olmasaydım psikiyatr olacaktım. ama annem ille de çocuk doktoru diye tutturdu. öleli iki ay oldu. üzülmedin mi...

k. .....

s. terasta çamaşırları asarken... çok fırtına vardı o gün, sabah çok yağmur yağmıştı. rüyamda onu görmek istiyorum, bir türlü olmuyor.

k. çok uykum geldi.

çamaşır kokan rüzgârla uyanıyorum. tüm kapılar açık, duvarda hiç bilmediğim bir çatlak. tüm kapılar açık, yatağımdan hızla fırlayıp balkona gidiyorum. tüm kapılar açık, gördüğüm rüyaya ağlarsam nefes alamam. tüm kapılar açık, yeniden unutmayı başarmalıyım. tüm kapılar açık, salıncağın minderine papatyalı ikinci tokayı batırmış.

kaltak. zaten ben bu tokayı songül,e hediye edecektim.

babam beni hareketlerime bir anlam veremediği için kafa doktoruna götürüyor. bildikleri şeyleri sormalıyım onlara, yardım etmeliyim. songül,ün beklenmedik ölümüne nasıl neden olduğumu, her aşk hikâyemde bir yanımın onu öreceğini anlatmalıyım.

doktorun bakışlarına rastlıyor öğleden sonra kızaran gözlerim. onu, soracağı tüm sorulardan ve suskunluklarından vurabilirim... songül öldü, demem hiçbir zaman. o ölmedi, hâlâ ellerinde beyaz bir sayfa tutuyor, halının altında *kelebek* gazetesi. ben halının altına çişimi yapıyorum. o *kelebek* gazetesindeki aşk

şiirlerinin adreslerini yarınki okuldan kaçış saatime saklıyor. adresi adana.. adı ali..

panayır yüzükleri takılı parmakları mektup yazarken hiç titremiyor. kaç mektup geldi bugün, diye bakkaldan beş paket *bafra* sigarası alıyorum. öğretmenim yine demir parmaklıklara asılıp kaldığımı zannediyor. oysa ben mahallenin bok kokulu sularından atlayarak, songül,ün odasına dumanları ve bulutları götürmek için yürüyorum.

ben şapka alamazsam.. küpeleri görünce heyecanlanamazsam, "bana yakışır mı" endişesiyle arkadaşımla yer bulamayacağımdan emin olduğum filmlere şemsiyeli yolculuklar yapamazsam; songül hangi gök gürleyişinin korkusundan sigaramı yakmak için bir ateş arayacak...

nasıl korkuyorum. s, geldi. ona temiz gecelik bulamadım. kapılar açılırken sordum; hiç haber almamış benden. belediye otobüsünde karşılaşmışlar, "oğlum sarılık oldu, delikanlılığında da tekrarlarsa diye korkuyorum" demiş. gültekin ile ayşe üst katlarındaki daireyi kiralamışlar, çocukları da olmuyormuş.

yazmak şarkı söylemekten daha farklı. çünkü şarkı söylemek affediyor her şeyi, yazmaksa öç alıyor.

sokakta köpekler uluyor. hiçbirinizi çağıramam, yalan konuştuğumu söylersiniz bana. sevgilim, kızma hemen, bu kadar fazla telefon açma. bakkala borcum olduğundan dışarı çıkamıyorum. sevgilim, her zamanki gibi yalan konuştum, tükenmez kalemler beyoğlu,nda satılmıyor. deniz gezmiş,i disklerimi satın aldığım adamın duvarında asılı gördüm.
tükenmez kalem de satıyorum abla, dedi. ne lan bu afiş, diye sordum; songül,ün fotoğrafı sokakları kapladı.

sevgilim, bakkal biraz sonra, ekmek ve gazete poşetinin içinde mutlaka beş tane tükenmez kalem gönderecek. adresin; doksan üç bölü bir miydi... doksan beş bölü beş mi... imitasyon küpeler aldım yine, siyah papatyanın üzerinde yanan gece taşları... yanımda olsaydın, yine, çok yakışmış sana, derdin. ben militanım, ağrıyan dişini öperim... çocuğum, karşında konuşamıyorum, beni anla, derdin. bir gün mutlaka mektup yazabileceğin için telesekreterdeki

sesime yeminler ederdin.

affederim seni. diğerlerini affetmedim. seni affederim, ...yalnız olduğun için.

yazmak her şeyi göze almaktır sevgilim. şarkı söylemek beş metre yükseklikten aldattığının acısını duymaktır. dişimi öpseydin dans ettiğim tekno, andırgrant gecelerinden... bütün bunları yazmayı beceremezdim.

ağbim askerde. askeri birliğin yanındaki gazoz, gazete, plak, zarf, çikolata, pul, rakı, malbora, sakız satan büfesini ben işletiyorum... babam akşam beş civarı uğruyor; ibo,ya âşık olduğumu duyduktan sonra belirsiz saatlerde. fotokopi makinesi alıyoruz. albayın oğlu erdem,e koleje hazırlık sınavlarının formu nasıl doldurulur, diye sorarken, erin biri bir zarf bırakıp yüz beş zarf istiyor. albayın oğlu sarışın, mavi gözlü, blucin pantolonlu olduğu için samimi olamıyoruz... er asker, hikâyemin erkeklerine bu yüzden benziyor.

gazozlar satıldı, babam gelince söylememeyi unutmamalıyım. kapı açılıyor...; songül, ayakkabısız, ahşap zemin üzerine yığılıyor.. hasan, evli ve üç çocuk babasıymış, ağbisinin minibüsü kaza yapmış, yengesi beş aylık hamileymiş.

plak atlıyor, ibrahim,in bugün sokaktan hiç geçmediğini fark ediyorum. songül,ü ayılttıktan sonra erdem geliyor. ona uzaklarda yaşamanın nasıl bir şey olduğunu soruyorum. songül,e o günün *kelebek* gazetesini sarıp koleje giriş formunu yırtıyorum... onun yeni bir adres bulması dileğiyle odama kapanıp beste yapmaya çalışıyorum.

bana öğretilen beste yapmaktı, besteleri çalmak değil. ama gitarım annemi röntgenleyen adamı takip ederken, banyodan çıktığımda, ona çırılçıplak yakalandığımda, arka pencereden aşağı düştü. acaba er asker, satın aldığı bütün zarfları ne yaptı.

incir ağaçları hakkında hep kötü şeyler söylerler. gültekin,in annesi kasabanın bütün annesi olan oğullarına haber göndermişti; incir ağacı bitsin ocaklarınızda. songül,le ben bir derginin sayfasında kestane ağacına rastlamıştık. kökü kimsesiz kestane ağaçlarına. incirleri soymadan, hatta olmadan yerken, şiir adreslerden gelen mektuplara nasıl bir merakla sarılmıştık. benim mektubumun altında yenişehir, bursa..., adı selim. motosikletli ve ankara,nın solcu pasajlarında kendine soru soran kıvırcık saçlı çocuk... şimdi beni şarkı söylerken dinleyen erkeklere neden benzemiyor. nasıl inanabilirim buna. yeni gazetelere çıksa, herkes, dans ettiğim oğlanlar geriye kaçsa.

sevgilim. beş gün beş gecedir bu balkonda inan onu anımsamadan yazdım. biraz sonrakileri, geçmişten, anılardan öncekileri. bakkal sigara göndermemişti ama yazdım... aşkımı yazmazsam, sana âşık olduğumu yazmazsam kimse inanmaz hareket eden o trene... kırmızı paltoma.

bir pazar sabahıydı. bugün pazar. yanlış düğmelere bastım. elektrik kesilmedi. gültekin,i ve seni unutmak zorundaydım, yaşamaya devam ettim. otobüsün yazıhanesinde babam mukavva kutuları iplerle çerçeveliyor... ipleri anımsıyorum; sene yetmiş iki, *günaydın* gazetesi çimenlerin üzerinde. özgürlüğü istenen bir kaplumbağayım gün ortasında ve kamyon seslerinin arasında. demir parmaklıkları zaten koparmışlar. annem mendilini birkaç saat sonrası için saklıyor. gelen kimse yok. oturduğumuz bütün betondan daire katlarını anımsamak, unutmamak istiyorum... sefa ağbi, gitar hocam, kaç rüya öncesi taşındı buradan... ayşe çocuk doğuracak mı gültekin müezzinle sokak lambasının altında basıldığı için...

ayşe, mahallelerin birincisi, esaslı kızı. sen inanmayacaksın bütün bunlara. seveceksin, çocuğun olacağından emin olacaksın gültekin,den. ayşe, bana ilk kez yumruk atan, okulun bile, bizim bile, bok kokan mahallelerin ve kanaviçe işli rüyaların gelini. en hakiki kahramanım... bir gün gelmek istersem, sen çıkacaksın yoluma. ekmeğe tereyağ sürüp bana verirken; çocuklar, başka kadınların

çocukları, üstelik hiç hak etmeyen kadınların bahçesinde karpuz bayramını kutlayacak. mayom olmadığı için yüzmeye gidemiyorum, deyip valizime siyah kumları saklayacaksın.

sevgilim, biraz sabret. mektuplarımı alıp uçağa bineceğim.

otobüs kalkıyor. er asker tezkeresini almış, koşarak beni izliyor. birkaç metre ötesinde çocuk parkı.
erin ayağı neye takılıyor... otoban kanlar içinde... beyaz gömleğine kanlar ve zarflar yayılıyor. songül salıncakta sallanan çorapsız iki bacak. lacivert kazak... siyah saçlarının arasında kırmızı mektuplar.
biraz ilerisi, gültekin,in yakaları beline kadar açık olan pembe gömleği. ayşe evdeymiş, türkçe
defterinin artan sayfalarına kasaba kütüphanesindeki kitapların adlarını yazıyormuş. songül bana değil, gültekin,e el sallıyor, hoşça kal, dersem neler olacağını göremiyorum. ama hoşça kal songül. her şey eksik kalacak yazamadıklarımı gizleyen ipek çarşafların sessizliğinde. bulabilecek miyim... vazgeçersem... *kelebek* gazetelerinin hışırtılarını duyamazsak... balkondan uçup incir ağaçlarına sarılmazsa adresler...

sevgilim, kestane dolu zarfların içine birazcık deniz kumu ve deniz yıldızı koy. romeyo jülyet yazılı sigara tablası. ve bu aşkı kendim için yaşadım diye kızma bana. sevgilim, ben hep bağışlanmak isteyen kadın, songül,ün saçlarında ve senin özlemelerinin arasında, paris,e götür beni, resimlere bakalım.

sevgilim, sana yazmak zorundayım, sensiz kalmamak zorundayım... yoksa aşk ve tehlike birbirinden ayrılır ve görecek rüya bulamam. sen benim son tehlikemsin. beni bırakma..., sevgilim, sarılıyor musun bana. altmış sekizli bir adam bana; "bunlar değil ki..., bizim şarkılarımız şöyle başlamalı..." diye yığınlarca küfürler sıraladı. adamın şarkısını söylemeye cesaret edebilir miyim sence... hayır. ona, biraz alkollü ama umut vermek isteğiyle yanıp tutuşan gözlerimi dikiyorum. soluk alamayacağından kendisi daha çok emin... sadece hissettiklerimi söylüyorum...; "aşkta ara bizi, aşkta bulamazsan küf" barların kötü tuvaletlerinde akla, sakla, sev bizi diye esiyor saçlarımın kumralı. sevgilim, sen olmasan ne kumral erkekleri fark edebilirim ne de altmış sekizlileri. çünkü biraz sonra yaşayacaklarıma hiç kimse

inanmayacak. kimsenin keyfini bozma, diyor babam. ben de ona, bana başkaldırmayı sen öğretmemiş miydin, diye ağlıyorum... yalvarıyorum bu sahte ve haksız, yalancı ve tutarsız, kötü ve iyi niyetli insanlara.

sana gültekin,in arkadaşını ve çocukluğunu anlatacağım... birazcık incinirse yüreğin, eşlik et bana. ya da bu dört dakikadan kırgın yaşamımı yırt at. çünkü sen yenilirsen ben de yenilirim.

şapkanı çıkarmazsan dans edemezsin, sutyeninin kırmızı olduğunu söylemezsin. o kız çığlık çığlığa barın arka kapısına yaslanmış, sigaradan gözleri akıyor, sigara ve alkol bile üşümesine engel olamıyor. neden sevgilim bu kadar bağırmalı... onu dışarı atanlardan hesap soracak cesaretim olmadığı için usulca çıkıyorum ardından. ne kız var dışarıda ne badigardın tehlikeli karısı ne de sarı saçlı kırmızı dudaklar... birkaç metre öteden kürt türkülerini duyuyorum, sığınabilirim o adamın sazına, orada içenlerin sol ellerini kaldırışlarına. hiç tereddüt etmeden, arabamın anahtarlarını son kez yoklayarak, barın ahşap sesli girişine topuk seslerimle umudumun biraz sonra yanacak ateşini düşürüyorum.

sahnede beş kişi çalıyor ve söylüyor. peçeteye yaz gönder, diye işaret ediyor bir tanesi. "deniz gezmiş,in hikâyesini söylemek istiyorum..."

alevi olduğundan emin olduğum türkücü kız, incecik, gergin dudaklarını mikrofona yanaştırıyor. "kendisini tanımıyoruz ama içimizden biri bize deniz,in hikâyesini anlatacakmış."

tereddütsüz kalkıyorum. dolaşamayacak kadar kısa bir kordon. notalar yere yığılıyor.

söylemeye çalıştığım ölümlerin türküsünün artist kaplı deftere yazılı olduğunu hemen o an fark ediyorum. bizi buralarda tanımazdan gelirler, işlerine öyle gelir, demek ilk meselem. meselem önce kendimi savunmak sonra deniz,i.

mikrofonu bir silah gibi ağzıma dayıyorum. benden önce dinleyiciler ve çalanlar vuruluyor. teşekkür edip barı terk ederken saz çalan genç, gözlüklü çocuğa, sen devrimi bilmiyorsun, diyorum ve suratının ortasına yumruğu geçirmemek için kendimi dışarı zor atıyorum. belki diğer bardan çevreyi rahatsız ediyor diye garsonun kucaklayarak kapının dışına attığı sarı saçlı kız oradadır ve belki göz göze gelirsek haklı çıkarız.

inan bana sevgilim, telefon faturasını yatırıp karnabaharla limon alıp eve döndükten sonra en ateşli aşk mektubumu yazacağım. arkadaşımı arayıp güzel mi diye sorduktan sonra, temizlikçi kız ne zaman gelirse ona postalatacağım. telesekreterimde boşluklar... bana derdini anlat, sesimi duyup

kapatma. sana dün gece, daha önceki gece gördüğüm kâbusları anlatmayacağım, söz veriyorum.

sakın arkana bakma, yaşam adaletli
değil. uzakta gülüyor gözyaşların ama yeterince hızlı
koşamıyorsun. ve sanırım sen beni öpmeyi unuttun.

kızıltoprak,tayım. henüz ceketimi giymedim. çünkü henüz bana silahını doğrultmadı. yanımdaki arkadaşıma, benimle ölmekten, şu an ölmekten korkar mısın diye sormaya vakit bulsaydım, beni hiçbir şeyin öldüremeyeceğine inandıramazdım. böyle bir şansım hiç olmadı. sarışın kızı bir daha göremeyeceğim belki. ayşe ve gültekin,i anımsamaktan sıkılacağım ama solcuların uğradığı barlarda söyleyeceğim şarkıların sözlerini unutmamak için kahve bardağımın içine kırmızı güllerin yaprağını atacağım. babamın albümündeki fotoğrafına damlalar düşürmemeye çalışarak.

kızıltoprak,tayım, kurşunlardan delik deşik etseler durmayacağım. arkadaşıma, in arabadan, diyorum. nereye gideceğimi kestirdiği için ölmeyeceğimizden emin oluyor birden. yarın sana mektup yazacağımdan da. yarın senin aşkından son anda kurtulacağımdan. bu kadar anı, bu kadar kovulmuş, bu kadar yeniğinin ardından seni unutacağımdan emin olmasaydı, boğaziçi köprüsü beş düğün arabasının geçtiği bir anda yıkılırdı. beş gelin ve beş damat, kasabaların yiğit olmayan delikanlılarından. yiğitler, o

anımsadığım bıçkın gözler, balıkçı kahvelerinde, ah şu köprüler çökse, şarkısını söylüyor; ah bu dünya böyleyse batsa...

gültekin,in çocuğu olsaydı, hiç tutuklamasalardı seni, giymezdim herkesin hayran olduğu deri ceketimi. sizi üzmeselerdi, bu kadar kötü olmayı göze almazdım. bir film gibi polislerin beni bu gece salıverişi, sanki hiç olmamış gibi. sevgilim beni almanya,ya götür, içim yanıyor; arkadaşım üçüncü polisin sol cebinde bir karanfil görmüş. polis ona, neden..."
diye sormuş.

ceketimi bir önceki neşe dolu gecemde giyerdim siz bana yalan konuşmasaydınız, songül ölmemiş olsaydı. şimdi, şu an, kalbim.....,küçücük kırmızı bir balık. çok az kişilik bir cinayet bu, az kişilik bir arkadaşım polise ettiğim hakaretlerin hiçbirini polisin duymadığını söyledi... kurtarmak için beni... anne sen hiç kurtarmadın beni.

hiçbirinin soyadını anımsamıyorum. bir araya gelir ve ayrılırdık. sadece sokak isimleri var, bir de boklu dereler. bir de kelebek gazetesinden seçilen aşk mektupları. bir de o mektupların içinde, yazanlara ait olmayan fotoğraflar... bir de çamaşır suyuna sızan intihar kanları. bir de itiraf edilmesi idama dönük bastırılmış arzular. bir de ben... anımsamadığım arkadaşlarım beni bağışlar. dizlerine toplu iğne batırıp kopya istediğim kız, aşı olurken bana aşkını kanıtlamak için ağlamayan beşinci sıradaki sarı saçlı çocuk. bardan kovulan sarı saçlı kız, hep birlikte dans ettiğimiz aşkı kasabanın. yarın akşamki polisler, dur, deyince duracağım, son kez anımsamak için sizi. rok söylerken arabeskçi kadınlar gibi cilve yapacağım gecenin geç saatlerinde. aynı yerde buluşursak, aynı saatte... baba, kırmızı balıkların gözyaşları mı denizler.

artık mektup yazmayacağım sevgilim. aşkım değil, sana anlatacaklarım bitti. ben âşığım, ben kötüyüm, ben çocuğum sevgilim, diye yalvarıyorum ama hâlâ başka bir kadını sevmekte diretiyorsun. bir prenses ya da bir anarşist olmaktan çoktan vazgeçmiştim, hep kandırdım seni. dün, pazarda dolaşırken kestane kasasına dalıp gitmişse gözlerin, o kestane kasası
kadar inanmalısın bana. elinde bir marul demeti
tutan kırmızı mantolu küçük kıza adını sorarken,
saçlarını okşamaya uzanırken avcunun içinde sakladığı kestanesiyle, bu hayat bizle ilgili nasıl bir işaret veriyor sana.
sevgilim.

bitti

kırmızı baladlar

ben, buruşmuş çarşafların arasında yüzü kestane ağaçlarına dönük bir kadınım. alın yazımı tüketen o öpüşe bir kentin adını ve ömrümü verdim. tüm karşı çıkışların yutulduğu kayalıkta bir deniz kabuğu gibi kapanmış sallanırken, nabzımı yoklayan bir gölgenin içine düştüm. gökyüzüne uzadıkça kesilen kollarım dokunabileceği bir aşkı yeniden istiyor; sadece bana anlatman için başkalarından duymadığım o rengi... ve şimdi ruhum çözülerek akıyor boğaz,ın sularına. oysa hâlâ kıyıdan kırık kalpler fırlatıp dalga bekleyen küçük bir kızım. beni anla, diye yazıyorum tüm bunları; seni düşündüğüm gibi, beş gün beş gece
oku ve yanıt ver diye çırpınışlarıma... ama ne zor derinliğin içinde büyümesi onca mercan balığının. gözleri görmeyen bir kadere, aşkın onu yendiğini nasıl itiraf etmeli... bende ve sende incinecek
bir duyguyu yalın ve kederli ellerimizde nasıl yaşatmalı...

belki de sadece bir dakika için güneşsiz ve akasyasız bu şehrin serinliği. o bir dakikalık hükümdarlık
için ne savaşlar kazandım ve ne yenilgiler gördüm. bağışladım tüm sessizlikleri; acı, tanıdığım tek

dosttu çünkü. bağışladım ve çölü içimde yürürken denizlerini emanet aldım.

gel ve sakın korkma. aydınlıkta ne varsa karanlıkta da o vardır.

sen hiç ayağına düşen gölgene acıdın mı...

ben ruhunu meyve sepetlerine iliştiren kadın. karda yürümenin imkânsızlaştığı o beyaz çukura doğru açılan bir kapı; yeni isimler bulmalıyız kitaplara.
vahşetim saklıyor üşüdüğüm geceleri ve tüm ağlayışlar uyuşturuyor parmaklarımı. yerleşikliğini yitirmiş, mucizeden yoksun bir adalet mi kalbimin bana yaptığı... yağmur bira kutuma doluyor;
beş gün beş gecedir bu balkonda soğuktan ve yalnızlıktan örülen bir yol açıyorum. benimle birlikte kucaklayabilir misin geceyi... sadece beni sevdiğini söylememek için kendini sakınarak, ayaklarıma apansız düşeceğinden korkarak...

ben seni bekleyebilirim, el sallayarak tüm gidişlerine... kalbimde biriktirerek tren seslerini... bilirim, kendini vurduğundan kırılacak pencerelerim.

ben, kendine dokunan ve kendiyle çoğalan her aşka kalbini veren kadın...

doğru muydu hayaletlerin her kaybedişi görünür kıldığı... bu odada ve bu sonsuzlukta nasıl çılgınca dileniyorum hayatı!.. eğer yağmur yağınca içeri gireceksen seninle gitmem uzak ülkelere. ya da gölgelerine sığınan evimde yeşermeye çalışan canlı bir kaktüsü şımartırken, rüzgâra eğimli bir mektup düşürmezsen penceremden; seninle yaşamam aşkı. öylesine zor bir uyku şimdi seni düşünmek. sarılışlarıma yanıt olarak içebilir misin gözyaşlarımı... ama dur!.. tenin sıcaklığından kaderime bulaşacak bir iz bırakacaksan; dur ve yalnız ürpertisini yolla gerçeğin... belki de sana gelmek yerine saçlarımı boyatmalıydım. bir şiir bırakmak için, tıpkı o şarkıda olduğu gibi; sadece beni sev diye...

inan adaletli değil hiçbir alışveriş. bu uzaklıklar bakışlarından geriye kaldı. yine de trenin sesini duy, diye fısıldayacağım. ankara ekspresi satırlarıma girerken ilk kez seni sevdiğimi söyleyeceğim. güçlü ve güzel kalmalıyım: kışın, yazın ve daha çok hüzünlü

sonbahar geceleri. inan dokunduğum bir koku bu;
ellerime inan... hiç ağlamadığın bir şey mi yoksa
sana anlatmaya çalıştığım... doğruyu söyle... çünkü
benim için bir gün kızıl bir sabahtı. kırmızı paltolu bu
küçük kızı kimsenin gözü bir yerlerden ısırmıyordu.
inanabilirdin o zaman kanatsız bir melek olduğuma.
yüreği taştan bir kaderin esiriydim ve yakabilirdim tüm
kenti...

şimdi bana dokun, öyle yavaş... affetmek yok... kalbin üzerinde unutulmuş bir el gibi, göreceksin daha çok seveceğim seni.

inan anımsadığın bir koku bu...
inan anımsadığın bir koku bu...
ellerime inan...

denizin dudaklarıma değen sesi, tüm imgeleri yörük havasının seyrine döktü. şehirlerin aman vermediği bir kadınım şimdi... sana dönmemin bile ayrılık olduğu bir vadide, kanatlarına çarparak eriyen el sallayışlarıyım.

bu gölge yüzün için ne kadar da gerçek. beş gün beş gecedir yanan vücudumu gözetleyen balıklara, imkânsız olan aşkımızı anlatıyorum. beş gün beş gecedir, seni ve kestane ağaçlarını düşünüyorum. rüzgâra güldüğü için ölen bir kelebeğin çırpınışına karışıyor telefondaki sesim. acılar yakınlaştırır bizi, kurtulmak istemem onlardan. belki de yitirdim yüzümde yerine konulmaz bir şeyi. solgun durursam başını eğ ellerime. aptalca olduğunu bile bile, durmadan gitmek zorundayım diyen ve seni seviyorumlar kadar acımasız yazacaklarım. ama gitmek zorundayım ve yeterince üzgün olamayacaksın.

ben sadece vaatlerle dolu bir kadınım. uzaklıklarsa sahip olduğum tek şey. hoşça kal demek için öpersen, gökyüzünün bana doğru düştüğünü hissedersin. ve son bir düş için seni mahkûm edebilirim sayfalarımda yaşamaya...

bak, yavaşça dönüyorum görünmeyen köprülerin ayaklarını inşa ederken. ben mevsimleri birbirine katan rüzgârım. bir kadınım, tek başına kayabileceği batı dalgalarını bekleyen...

yoksa çok mu erkendi sığınmam bu kuytu limana. hep yalnız titreyen bu kadına ne verebilirsin ki!... ruhum yazdıklarıma yenik düşüyor, yırtıp atamıyorum onları. sadece seni sevmiş olabilirim...

aldıklarımın yerine şapkalarını bırakıp kaybolan bir hırsızım. aşk her zaman ele vermiştir beni. şimdi nasıl itiraf etmeli, beş gün beş gecedir gömleğine sarılıp uyuduğumu, yakasına yapıştığım bir rüyayı nasıl kendim yaptığımı... yine susturmalıyım kalbimin kalabalığını, hep anılarla sevişiyorum. şu an senin olabilir miyim...

saçlarınla oynayacağım, dudaklarımı çenene dayayacağım ve bana sarılacağın sessiz bir gece için "beklediğim tüm sabahlar sen ol" diye yalvaracağım. kendimi yok ederken bir yalanı yaşattığımı bilerek, sonuna kadar. neye içimdeki kızgınlık... inan kölesi

olabilirim gözlerime saldığın derinliğin.

bu yatak, serin okyanus ürpertisini andırırken iç çekişleriyle dokundu. nazik ve kırılgan kürenin kristalleştirdiği o kalbi kollarınla sarman için. çünkü kazananlar ve kaybedenler yer değiştirmek zorunda. çünkü, her an vazgeçebilirim senden...

ben, bağışlanmak isteyen kadın. bir gün beni bağışlarsın diye...

siyah eteklerimi gökyüzüne aralayan rüzgâr... seni o ağaçların altında ne çok seviyorum. saçlarım, ağlamaktan şişen gözlerim, topladığım kestanelerle irileşen ceplerim... ahh, seni tanıyordum bir zaman. aşk için kestane ağaçlarına tırmanan bir çocuktum. titreyen kalbini sarıp koruyacak tılsımı araya durayım, sen koşarak gitmeye devam edeceksin!..
son kez, bir daha, diyerek döndüm ölü kuşların evine. bin kez yalandım yazdıklarımı, yaşadıklarımı... biliyorsun, bir tek sen bilebilirdin zaten, hep haklı ama suçlu çıktığımı...

koşuyorum, çantamda bir tek oyuncak trenim var. sakin bir açıklıktan izliyorum her hareketini; uzaktasın ama yüzünü seçebiliyorum. alt dudağını ısırışını, dudaklarıma yaklaşırken göğsümün sol yanına, denizlerin ortasına düşüşünü... insanlar bir gün beni sana yazdığım için cezalandıracak. serin bir deniz gibi çarşaflara uzandığım yatağı, içine çekildiğim uykuyu ve tüm gecelerimi yazdığım için..

durup, uzayan vadiye bakıyorsun. belki de anladın izlendiğini; hoşuna gitti, g,l,yorsun... "her şeyi unutabiliriz ama kestane ağaçlarını asla" diyen bir şarkı dinliyoruz.

bir gün beni sevmekten vazgeçersen, arzularını gözlerinin yalımlı çevresine atmaktan vazgeçersen; titreyen sesinle "ben sensiz ne yapacağım" dersen, çantamdaki trenin sesini duymaya çalış. ikimize ait olan bu sesleri içine al ve denize git!..

hep.

sisli bir gecenin ardından koşturuyor gözlerin. ileriyi görmekte zorlanıyorsun. tenimde su perisi var. ansızın öfkelenebilir, ya ölürsen; ölürsen geceye ve bana kim inanacak...

beş gecedir dolunay var. ayın hemen karşısında sönmüş bir yıldız gibi göz kırpıyor. beyaz köpüklerin canlıymış gibi kıpırdattığı bu kuş ölüsünü izliyorum. sanırım uslanmıştır artık onun tüm kötülükleri.

ben, sadece bir kadın, neyin başlangıcı olduğunu bilmeden kendini yollara vuran. sanırdım sadece yalnızlıktır yaralayan... kalbim kuzeye büyüyor. bu boşluğa, çağrısında asılı kaldığım aşklara son metni bırakıp gidebilmeyi düşlüyorum. kapı çalmadan açıldığında burada olmayacağımı, gözlerinin aradığı şeyi bir kez daha bulamayacağını bilerek. ve bilmek demek, vedalara yenilmektir.

durduğumda ne iyi bir sözcük ne de gözyaşı olacak. benim denizim bahçeleri taşır yatağına; ilk defa o zaman merhaba, derim sana... o vebalı sözcüğü!..

karadeniz,e akıyor ay ışığı. araba vapurunda bir dilek tutuyorum; üşürsem duyarsın belki.

araba vapurunda kalbimi tutuyorum, araba vapurunda üşümek istiyorum...

onu yanıma çağırmak için son kez doğruldum.
kulağıma yan bloklardan yükselen piyano sesi
çarptı. beş gün beş gecedir, ateşler içinde sayıklıyor
olmalıydım. başım, terimin koyulaştırdığı yastığa ağır
bir taş gibi yeniden düştü. birisi vardı, onu görmüştüm.
söylediğim her şeyi yazıp, sehpaya bırakmıştı. kül
tablasını dolduran izmaritlere ve üzerlerine bulaşmış
ruj izlerine gözlerime dikip kâğıtlara uzandı.
hayatımdaki son gizi bana yeniden vererek, bir duyguya
daha borçlu çıkarmak dışında ne işe yarayacaktı tüm
bu sözcükler... sözcükler, ona dokunamadığım bir
yarını nasıl taşıyacaktı bu odaya! ama bir kadınım işte,
yakaladığı yıldızı avuçlarında tutan; keskin uçların
kanattığı bir kadın... yine de anlatamayacaktı aşkını.
sevgilisinin babasıyla seviştiği için, sadece bunun için,
yağmuru görür görmez güneş gözlüklerini taktığını
anlatamayacaktı.
pencereden dışarıya bakıyorum; güvercinler yükseliyor.
bir ses düşürmüş olmalıyım avluya...

sen öldün ben büyüdüm. artık eşit aşklarımız.

yine gri, yine yasaklı bir dalda iki kiraz. yine en doğruyu sen söyleyebilirsin diye soran ürkek kız çocuğu...

ahh, eğilimliydik ölmeye... ahh, eğilimliydik bir dostun kelimelerine tutunmaya... biz nasıl severdik tümcelerini yıkıp onlara mide kanaması geçirtmeyi... hikâyesiz kaldılar, bizi yazmayı beceremedikleri için... biz hepsinden daha sevdalıydık, daha çok düşüğüz deyip, anlat, diyecek kadar kız çocuğu...

tasavvuf rok söyleyeceğim, diyorum. tasavvuf marksist,tir diyorsun.
edebiyat öğretmenimin sesi patlıyor arabamın hoparlöründe; çok ayıp, yanlış... böyle adamları nereden bulup âşık oluyorsun, o kadar büyüdün mü sen...

sevgilim, tasavvuf marksist değilmiş...

cahilim benim, diyorsun. yarı aşklım... yarı yaslım.

peki, tamam. hadi gel anlaşalım; tasavvuf marksist olsun ama sen bir korkaksın. hadi gel, savaşalım. düşüğüm ben, çok düşüğüm. bizim çocuklar gey barlarda... ben travestiyim. düşüğüm ben, nasıl savaşacaksın benimle... düşüğüm ben, çok düşüğüm. şimdi nereye saklanacaksın!.. beni beğenmelerine, o tadına öldüğüm beyaz sıvıyı akıtma isteğine nasıl sahtekârca güleceğim, ... yalanı çok severiz ama seni.. ıı, yok. yalan yok, nereye saklanacaksın!.. ben nereye gidebilirim değil şimdi rüzgâra sorduğum... tanrım o nereye gidebilir... onu götür. piyano çalar affediliriz..... biz düşüğüz laaan, ne yapacaksın şimdi....

aşk bizi sadece ya da bilmediğimiz başka birileri için yürütmek istiyorsa, postaneye gidelim. televizyonu kapatıyorum, birazdan tutuklanacaksın.

almanya,ya mektup

"şarkımı söyleyebilirsin" dedi;

söyleyecek çok şey ve hiçbir şey yok. bana ait bir sözcük olsaydı onu sana verirdim. küçük bir ürperti, aynı çatı katlarına yarım ve kaçak gülüşleri eklemiş. belki de ilk kez inanıyorum bir şarkıya bu kadar çok. ilk kez selamlaşır gibi.

mazot kokulu ve köklerini dışarı salan mahalle çiçekleri. sadece yalnız ve acımasız olduğunu söyleyen gitar sesi. dudaklarımdan botlarıma sarkan teller, teller, teller... hıçkırıklarımı duymasınlar diye sıkmaktan avuçlarımı kanatan kapı kolları. pavyon şarkıcıları... asıl şimdi yazmaya başlayan tükenmez kalem. vazgeçtim, merhaba, demeyeceğim sana.
merhaba dersem tanışamayız.

ille de anlatmam gerekiyorsa kendimi, sarı peruklar ve kırmızı elbiselerden başlayabilirim. onlar ruhuma şarkılar hediye ettiler. sırtımda bir udiyi ağlatamadım, ne çok acıdım söyleyemediğim şarkılar

için. mor rujumu silip sevişemedim kasabanın en yiğit delikanlısıyla. ardımda hikâyeler bırakamadım dalga sesli rakı bardaklarında.

cam bulutların altına yatıyorum. eğer yağmur yağarsa ölebiliriz. yemek pişireceğim, çocuklarıma bakacağım şarkı söyleyebilmek için. ısırdığım ihanetlerin kanını bir tek ben içiyorum. sen koltuğunun altından vurulacaksın, ilk kez öpüşüyormuş gibi.

kim koyuyor bu taşları mercimeğin içine. kim atıyor bu taşları balkonuma. kimse bilmiyor mu ayaklarımın çıplak olduğunu.

bütün bir yaz sana mektup yazmak istiyorum; "hissediyorum ki.." diye başlayarak. bana, hadi, demelisin her telefonda; yapma, demelisin. bir tek yara var ve o hiç iyileşmez. kalbi kemiren bir kurt gibi. annene söyle ben de bir kadınım. sigara aldığım adama, yan odada uyuyan arkadaşına...

hoşça kal.

sokakları kirletiyorum. sokaklara kusuyorum. çişimi yapıyorum, otomatik saatlerin hiç kesilmeyen sinyal sesleri arasında. beynimin içinde, "sen daha çok çünkü.." diye, yolların barikatlarını yıkan sokak çocuklarına yaslanmadan ama en çok trafik işaretleri var bu kentte, diye sarsılıyorum.

beni dudaklarınla, beni şiirinle, en acı hıçkırık sesinle aşkım, ölmezsen seni ben öldürürüm.

seni ben öldürürüm kara bir dul gibi. dansına kanıp parmaklarımı kanatan yüzüklerini denize atıyorum. sözcüklerim düşüyor yatağın kenarına. beni avcuna sarsan, beni saçlarınla kaşısan, bacaklarınla okşasan ben istemeden kahve yapsan ve niye içmediğimi sormasan. kollarını kaldırdığında içimde beyaz olan ne varsa "tenin" ona akıyor desen...

kentin tüm çukurlarına her gece yirmi beş kuruşlar attığımı ve hâlâ affedilmediğimi söylesem. yarın ismini hatırlamayacağım hiçbir aşkı koşmadığımı...

hadi yatalım artık; çok yorgunum. yanlış ilaçlar içtim

ve bir kez daha kurtuldum ölümden. çok seviştim ama daha çok sevişeceğim seninle.....

tüylerimin başaktan olduğunu, beni rüzgâr gibi hareketlendirdiğini, hak ettiğini anlat. sesinin gururlu ürküntüsü içinde yine çocuk ve acımasız olmaya hazırlanayım...

bütün sabah kentte mavi camlar aradım. kırık ezgili, yarılanmış öpüşler buldum. gözlerim ağrıyordu, bacaklarımdan bir şey akıyordu, kendimi lanetlenmiş hissediyordum. duyulmayan bir sesin keskinliği arabaların ve vitrinlerin camını parçalıyordu. sigaramı hangi cebime koyduğumu bulamıyordum. vücudumu saran kaşıntı topuklarımı karıncalandırmaya başlamıştı.

güneş gözlüklerim nerede kalmış, sakın bavulumu denize atmasınlar.....

kentin hâlâ gözleri açık köstebeğiyim. kemiriyorum yalnızlıkları ve korkuları. yalnız ve korkak olduğum için bütün mektuplarımın sana söyleyemediğim her şey olduğunu, güneşin tutulduğu gün öleceğimi, bunun bir kâbus olduğunu da söylemeliyim.

bütün sabah kentte mavi camlar aradım. kör bir tenekeden dışarıya uzanan alevlere ellerimi uzatıyorum. hava birden soğudu. yazmayı bıraktım. artık sadece seninle konuşuyorum.

kalbini rüyalarla doldur, daha çok vahşi, daha çok sevgili kalmak isterim...memelerimin arasına sıkıştırdığım kalemi çıkarıyorum. yanımdaki adam evine çağırıyor. kolyemi parçalamak istediğini söylüyor. senin bana son hediyen. barlardan ve bitmiş sigara paketlerinden nefret ediyorum. hep kapıya baktığım ve kalbimin içeri girmesini beklediğim yarınlardan da... ...

yanlış bu sözcükler.

yanlış bu dokunuşlar.

yanlış bu anlaşılma isteği. bütün gün boğazıma çıkıp inen sözcükler..... her şey mide bulandırıcı.

bir sokaktan kendiminkine nasıl geçmeliyim. sınırlarım böyle yitirilmişken, nasıl geçmeliyim.... hangi yanlışın gururuna girmeliyim.

sabah sensiz uyandım ve bunun hiç de iyi bir şey olmadığını anladım. yağmur tüm yazılarımda olduğu gibi bütün gece yağmıştı. ama sadece yastığım ıslanmış, uyandığımda gültekin,in yakası açık gömleğini anımsadım. neden kendimi böyle kötü hissettiğim ve ağladığım gecelerde yanımda mutlaka çocukluğum oluyor. ceketimi giyerken gözlüğüm yere düştü, mermer zeminde öylece hareketsiz kaldı. mavi cam taktırmamı istemiştin. anadolu yakasında mavi cam kalmamış.

bu kentte beni hâlâ sırtında taşıyan bir aşk var. tekrar doğmamı ölümüm kadar çok istiyor. beni bacaklarının arasında kırılan o kadehin içinde unutmayı, başıma sandalyeler atmayı istiyor.

ışık söndü, ben de biramı yazılarımın üstüne döktüm. sayfaları alevin dansını seyretmek için değil, sadece öyle olmasını arzuladığım için yaktım.

sözcükler... bunu mutlaka okumalısın!.. aşk soluyor ve bu kaşıntı hissi topuklarıma yayılıyor. eteklerime bahçemdeki kurumuş gül yapraklarını dolduran bu

açlığı anlatamamak endişesiyle daktiloya daha hızlı vuruyorum...

bu kimin intikamı...

bitti

sene... gültekin beni müezzinle aldattı. güneş kenarı bir pencere bulup bunun iyi olduğunu düşündüm. her gölge hayatımdaki çığlığını bulup kayboluyordu. bütün bunlardan ve sıradan korkulardan eteğimi çektim.
pantolon giyiyorum
artık blucin giyiyorum, yolculuklar yapıyorum. paris,i gördüm. ateşten vücutlara, bana değemeyişlerine tanık oldum. her gece uyanmak için uyudum. ve uyumamak için uyanık kaldım. azarladım ve öç aldım... azarlandım ve ihanete uğradım. herkes gibi yaşadım, kimse olmadan anlattım. burada gözlerimin sokak lambasına kayışını takip eden
ve hiç ses çıkarmayan tek sadık dostum, birkaç yıl sonra kocamla uyuduğum bir gece yarısını anımsatıyor... in otobüs bekle!.. gitme, ama sakın gitme, diye bağırıyorum. neydi yaptığım plan... neye inanıyordum... kimi daha çok aradım...

sene..... annem, benim için her şeyin yolunda gideceğini söyledi arkadaşıma; babam ölürse dayanamam, dedim. kızıma bale pabuçları aldım. mektupluğa kerem için yarım kalmış, zaten tamamlansa da gönderilmeyecek bir kâğıt tutturdum.

kalın ve toprak rengi zarflar aldım. sabah olduğunu söyledim. sabah oldu ve yaşlandım. artık aramanı bekleyeceğim kadar tehlikeli değilsin, dedim.

dışarıda bahar geliyor, bayram tatilinde yeni bir telefon defteri alacağım. yine sokakları anlatacağım, aşkım, diyeceğim..... çocuğum..... kardeşim.....

sene... . en iyi karanlıkta ağlanırmış. kibrit çakar gibi bir mavilik... seni de sarsmıştır bu sesler, anımsa... boğaz köprüsü,nün üzerindeyim. bilmiyorum, kaçıncı sapaktan dönülüyor ankara,ya.

.....gözlüklerimin parasını denize fırlatıyorum, yirmi beş kuruşlar su birikintilerine yağıyor... avrupa yakasında mavi cam kalmamış...

onu hatırlıyorum. temiz çarşaflar bulmak istemiştim. bütün gece balkonda yarı ayık, yarı öfkeli beklemiştik. en sevdiğim şapkayı çalsın, son sigaramı içsin istemiştim. oysa o, tokalarımı çalmış olmanın affına sığınıp kalmak istiyor; gözlerinin içine aynı sesi üflemem için ısrar ediyordu.

hadi hatırla, hatırlasana, hani o kızartma tenceresinin yanında, hani o annem.....

bu bir tuzak, diyordum, beni yakaladıklarını sanıyorlar. kaçtım.

kaçtım binlerce demir parmaklıktan. yeşil üniformalı adamdan. kaçtım ilk aşkıma aynı demir çubukları saplayanlardan. ilk otobüs garlarından sevdim yabancı kentleri. beni dudaklarımdan vurdular, ellerimi damgaladılar.

saat geç oldu, uyumak zorundayım. onu hatırlıyorum. tüm cezalarımda çatı katına yemek getiren kadındı. anneannemin tavanını yarılayan çatlak ve bir zamanlar olmayı istediğim kadın.

hadi uyuyalım.... ben çocuk ve âşıktım anne. kendimi karanlıktan düştüm.

bitti

2 mayıs 1996
kadıköy

babam pencereden bakıyor. eve çabuk dönmem için sesleniyor ardımdan.

-ayağın burkulur..., incinirsin.

-şu su birikintisi çok derin

-şimşek bu ağacı yakarsa, yavrum, şimşek kalbini yakarsa.

baba neden!

-kızım, sarı çıyanım, aşk seni çıplak bulursa
-baba sus
-mavişim, aşk seni yarım bırakırsa, gün ortası botlarından soyup güzel yüzünü karanlığa çarparsa?

açlığımı doyur, öksürüğüme ilaç al baba. paltonun iç cebinde sakladığın vesikalık fotoğrafımın altındaki son paranla balık ve eldiven al bana.

bana savaşı öğret ki yenildiğimde ölebileyim.

-en küçük kızım, küçücük elli kızım. ya kırmızı palton geri dönecek rüzgârı yakalayamazsa.

korkma, diyemem sana. arkadaşlarının çocukları yanlış sokakta oynadıkları için kayboldular. korkma, diyemem ki sana baba. devrim sevgilimin de canını aldı. hikâyenin en acıklı yanı, kimse onlara soru sormadı. korkma diyemem sana, dün ruhumu, iskelenin yanında üç kişi öldürerek, 'beni hiç sevmiyor olacak' birileri çaldı.

televizyonu kapatıyorum, çünkü tutuklananların içinde arkadaşlarım yok. mektup yazabileceğim bütün adresleri yırtıp atıyorum. şimdi nasıl ağlayabilirim. arkadaşlarımın gözleri nerede.

artık hiç ağlayamadığımı, babama söylemeyin. sakın ona, daha fazla sevmek için, ölümlerden kurtulmak için o adama âşık olduğumu anlatmayın. o adamın anıları için çok içtiğimi, daha çok kadeh kaldırdığımı, eteklerimi savurarak dans ettiğimi, kendimi kırdığım yerde bir şişe rom, bir parça ayna, ağzı bozuk bir aşk mektubu bulduğumu, pencereleri daha çok kırdığımı ne olur anlatmayın. bu geniş ama hiçbir yeri görmeyen pencereleri.

adlarımızın artık birbirine benzemediğini, kurumuş ve yalnız kestanelerimin hangi ceketimin cebinde olduğunu unuttuğumu... yanmış topraklar içinde, süt ve annen kokan odalarını özleyen arkadaşlarımı, bir tek çarşafımı buruşturarak uyuyan adamdan utanmadığımı, ona yazdığım veda mektuplarının bile aslında 'sakın beni bırakma' olduğunu.

ciğerlerimden kan gelinceye kadar öksürdüm. sigaraya yeniden başladım. hiçbir şeyi anlatmadığımı fark ettim. sadece açlığımı doyur, öksürüğüme ilaç al, diye yazdım. eve dönmemi isteme diye baba.

bitti ama bitmedi.

www.ithaki.com.tr

ithaki

9 786257 650274

/ithakiyayinlari